

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 75/07-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 17. mája 2007 predbežne prerokoval sťažnosť J. M., Ž., vo veci namietaného porušenia základných práv zaručených v čl. 17 ods. 2, v čl. 46 ods. 1 a v čl. 50 ods. 3 v spojení s čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2 a čl. 152 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Žilina v konaní vedenom pod sp. zn. 3 T 96/2004 a jeho uznesením z 13. septembra 2006 ako aj porušenia základného práva zaručeného v čl. 17 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva zaručeného v čl. 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Žiline v konaní vedenom pod sp. zn. 29 Tos 42/2006 a jeho uznesením z 24. októbra 2006 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť J. M. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 15. novembra 2006 doručená sťažnosť J. M., Ž. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie základných práv zaručených v čl. 17 ods. 2, v čl. 46 ods. 1 a v čl. 50 ods. 3 v spojení s čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2 a čl. 152 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len

„ústava“) postupom Okresného súdu Žilina (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 3 T 96/2004 a jeho uznesením z 13. septembra 2006 ako aj porušenia základného práva zaručeného v čl. 17 ods. 2 ústavy a práva zaručeného v čl. 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 29 Tos 42/2006 a jeho uznesením z 24. októbra 2006.

Zo sťažnosti a jej príloh vyplýva, že na základe obžaloby podanej Okresnou prokuratúrou Ž. pod č. k. 2 Pv 65/04-79 z 12. júla 2004 je proti sťažovateľovi vedené na okresnom súde trestne konanie pod sp. zn. 3 T 96/2004 pre trestný čin týranie blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 215 ods. 1 písm. a) zákona č. 140/1961 Zb. Trestný zákon platného do 31. decembra 2005 (ďalej len „Trestný zákon“) a pre trestný čin znásilnenia podľa § 241 ods. 1, ods. 2 písm. c) Trestného zákona. Sťažovateľ bol uznesením okresného súdu sp. zn. 1 Tp 7/04 z 19. januára 2004 vzatý do väzby z dôvodov uvedených v § 67 ods. 1 písm. b) a c) zákona č. 141/1961 Zb. o trestnom konaní súdnom platného do 31. decembra 2005 (ďalej len „Trestný poriadok“), avšak uznesením zo 17. marca 2005 bol u sťažovateľa dôvod väzby uvedený v § 67 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku vypustený. Uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Ntv 31/2006 z 23. augusta 2006 bola väzba sťažovateľa predĺžená do 16. januára 2007.

Sťažovateľ v sťažnosti okrem iného uvádza:

«Podaniami zo dňa 4. mája 2006, 14. augusta 2006 a 4. septembra 2006 sťažovateľ žiadal Okresný súd v Žiline konajúci v jeho trestnej veci vedenej pod sp. zn. 3 T 96/2004 v rámci konania pred súdom, aby mu v zmysle ustanovení § 65 ods. 3 Tr. por. bolo umožnené nahliadnuť do trestného spisu za účelom prípravy obhajoby v jeho trestnej veci.

Okresný súd v Žiline ani v jednom prípade sťažovateľových žiadostí nevyhovel a k realizácii práva sťažovateľa na prípravu obhajoby zo strany okresného súdu nedošlo.

Dňa 14. 9. 2006 obdržal sťažovateľ uznesenie Okresného súdu v Žiline zo dňa 13. 9. 2006, sp. zn. 3 T 96/2004, ktorým Okresný súd v Žiline zamietol jeho žiadosť o prepustenie z väzby na slobodu zo dňa 25. 8. 2006. Lehota na podanie sťažnosti voči uvedenému uzneseniu končila dňa 18. 9. 2006 o 24.00 hod.

Dňa 14. 9. 2006 obdržal sťažovateľ aj oznámenie Okresného súdu v Žiline zo dňa 13. 9. 2006, sp. zn. 3 T 96/04, ktorým mu bolo oznámené, že dňa 18. 9. 2006 o 9.00 hod. má možnosť nahliadnuť do trestného spisu v trestnej kancelárii na Okresnom súde v Žiline. K realizácii práva sťažovateľa nahliadnuť do trestného spisu dňa 18. 9. 2006 o 9.00 hod. však nedošlo, nakoľko zákonný sudca nedal príkaz na sťažovateľovu eskortu z Ústavu na výkon v Žiline na Okresný súd v Žiline.

Voči predmetnému uzneseniu Okresného súdu v Žiline zo dňa 13. 9. 2006, sp. zn. 3 T 96/2004, ktorým súd zamietol sťažovateľovu žiadosť o prepustenie z väzby, podal dňa 18. 9. 2006 v zákonnej lehote sťažovateľ sťažnosť.

Dňa 29. 9. 2006 po uplynutí doby 11 dní od posledného dňa na podanie sťažnosti voči uzneseniu Okresného súdu v Žiline zo dňa 13. 9. 2006 sp. zn. 3 T 96/2004 bolo sťažovateľovi umožnené nahliadnuť do trestného spisu sp. zn. 3 T 96/2004 vedeného na Okresnom súde v Žiline a to prostredníctvom zamestnanca Krajského súdu v Žiline (...) v Ústave na výkon väzby v Žiline.

Listom adresovaným predsedovi senátu Krajského súdu v Žiline zo dňa 2. 10. 2006, sťažovateľ poukazoval na skutočnosť, že realizácia práva na obhajobu – nahliadnutie do spisu zo strany Krajského súdu v Žiline dňa 29. 9. 2006 nemá žiaden procesný význam a je neúčelné, nakoľko lehota na podanie sťažnosti voči uvedenému rozhodnutiu Okresného súdu v Žiline zo dňa 13. 9. 2006 uplynula dňa 18. 9. 2006 a keby aj sťažovateľ písomne doplnil svoju sťažnosť zo dňa 18. 9. 2006 podaním zo dňa 2. 10. 2006, tak časť jeho sťažnosti – podanie zo dňa 2. 10. 2006, by muselo byť zamietnuté podľa § 148 ods. 1 písm. b) Tr. por. ako podané oneskorene.

Sťažovateľ žiadal predsedu senátu Krajského súdu v Žiline, aby Krajský súd v Žiline zrušil napadnuté uznesenie Okresného súdu v Žiline zo dňa 13. 9. 2006, sp. zn. 3 T 96/2004 a prikázal súdu nižšieho stupňa nanovo vo veci rozhodnúť s tým, že v rámci lehoty na podanie sťažnosti voči rozhodnutiu Okresného súdu v Žiline bude umožnené nahliadnutie do trestného spisu sťažovateľovi a sťažovateľ tak bude mať možnosť na realizáciu svojho práva na obhajobu tak, aby mala aj procesný význam.

Napriek uvedeným skutočnostiam dňa 24. októbra 2006 senát Krajského súdu v Žiline uznesením sp. zn. 29 Tos/42/2006-1224 zamietol sťažovateľovu sťažnosť zo dňa 18. 9. 2006 proti uzneseniu Okresného súdu v Žiline, č. k. 3 T 96/04-1180 z 13. 9. 2006

podľa § 148 ods. 1 písm. c) Tr. por., účinného do 1. 1. 2006 ako nedôvodnú. Uznesenie Krajského súdu v Žiline bolo doručené sťažovateľovi dňa 6. 11. 2006. (...)

Podľa názoru sťažovateľa právo sťažovateľa podľa čl. 17 ods. 2 ústavy a podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru uznesením Krajského súdu v Žiline sp. zn. 29 Tos/42/2006-1224 z 24. októbra 2006 bolo porušené, že sťažovateľovi síce bolo umožnené nahliadnuť do spisu, ale až po uplynutí lehoty na podanie riadneho opravného prostriedku voči rozhodnutiu Okresného súdu v Žiline, v dôsledku čoho sťažovateľ nemohol reálne uplatniť všetky argumenty v rámci svojej žiadosti o prepustenie z väzby. Účelom práva nazerať do spisu je poskytnutie príležitosti oboznámiť sa so všetkými skutočnosťami podstatnými pre rozhodnutie vo veci, a tým aj v plnej miere predložiť súdu vlastnú argumentáciu v záujme ochrany vlastníckych práv, nielen pokiaľ ide o konanie vo veci samej, ale aj v konaní o zákonnosti väzby. Naplnenie práva na súdnu previerku zákonnosti pozbavenia osobnej slobody vo väzobných veciach predpokladá rešpektovanie procesných oprávnení sťažovateľa v konaní pred súdom, v ktorom sa skúma zákonnosť a rozhoduje sa o ďalšom trvaní väzby.

Podľa názoru sťažovateľa s poukazom na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva „Prístup k súdnemu fóru musí byť reálny, a nie iba formálny“.

Pokiaľ sa Krajský súd v Žiline pri preskúmaní zákonnosti väzby sťažovateľa zameral len na skutočnosť, že svojim opatrením umožnil nahliadnutie do spisov sťažovateľovi a neskúmal, že toto sa uskutočnilo až po uplynutí lehoty na podanie riadneho opravného prostriedku voči rozhodnutiu okresného súdu, pričom ako také nemá žiaden procesný význam nakoľko zabezpečuje len formálne uplatnenie práv sťažovateľa a nie reálne uplatnenie práv sťažovateľa v trestnom konaní, postupoval krajský súd nedôsledne, a tým porušil i právo sťažovateľa podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru (...). Krajský súd už v čase rozhodovania o sťažnosti mal vedomosť, že nahliadnutie do spisu poskytnuté sťažovateľovi zo strany Krajského súdu v Žiline nemá žiaden procesný a právny význam, je bezvýznamné, nakoľko bolo učené v čase po uplynutí lehoty na podanie riadneho opravného prostriedku voči rozhodnutiu okresného súdu, pričom ako také nezabezpečuje reálny prístup sťažovateľa k súdnemu fóru a k reálnemu zabezpečeniu práva na obhajobu.

S poukazom na uvedené skutočnosti je sťažovateľ toho názoru, že Okresný súd v Žiline a Krajský súd v Žiline pri preskúmaní zákonnosti jeho väzobného stíhania

porušili jeho ľudské práva a základné slobody garantované Ústavou Slovenskej republiky a Dohovorom o ochrane ľudských práv a základných slobôd.»

Na základe uvedených skutočností sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd vydal tento nález:

„1. Základné právo sťažovateľa J. M. zakotvené v čl. 17 ods. 2, čl. 46 ods. 1 a čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky bolo porušené v spojitosti s porušením čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2 a čl. 152 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky konaním a uznesením Okresného súdu v Žiline, č. k. 3 T 96/04-1180 z 13. 9. 2006 ohľadom sťažovateľovej žiadosti o prepustenie z väzby podanej dňa 25. 8. 2006.

2. Základné právo sťažovateľa J. M. zakotvené v čl. 17 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky v spojitosti s čl. 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd bolo porušené konaním a uznesením Krajského súdu v Žiline, č. k. 29 Tos/42/2004-1224 z 24. 10. 2006 ohľadom sťažovateľovej žiadosti o prepustenie z väzby podanej dňa 25. 8. 2006.

3. Uznesenie Okresného súdu v Žiline, č. k. 3 T 96/04-1180 z 13. septembra 2006 a uznesenie Krajského súdu v Žiline, č. k. 29 Tos/42/2006-1224 z 24. októbra 2006 sa zrušujú a vec sa vracia Okresnému súdu v Žiline na ďalšie konanie.

4. Ústavný súd Slovenskej republiky priznáva sťažovateľovi J. M. právo na primerané finančné zadosťučinenie podľa čl. 46 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky v sume 100 000,- Sk, (...) ktoré sú povinní vyplatiť Okresný súd v Žiline a Krajský súd v Žiline nerozdielnym dielom do dvoch mesiacov od nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky. (...)

5. Ústavný súd Slovenskej republiky ukladá Okresnému súdu v Žiline a Krajskému súdu v Žiline povinnosť uhradiť sťažovateľovi J. M. trovy konania na účet právneho zástupcu ustanoveného Ústavným súdom Slovenskej republiky vo veci sťažnosti J. M. v konaní pred Ústavným súdom Slovenskej republiky do 15 dní od právoplatnosti rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky a to nerozdielnym dielom.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. (...)

Podľa čl. 1 ods. 1 ústavy Slovenská republika je zvrchovaný, demokratický a právny štát. Neviaže sa na nijakú ideológiu ani náboženstvo.

Podľa čl. 2 ods. 2 ústavy štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

Podľa čl. 17 ods. 2 ústavy nikoho nemožno stíhať alebo pozbaviť slobody inak, ako z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. (...)

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 50 ods. 3 ústavy obvinený má právo, aby mu bol poskytnutý čas a možnosť na prípravu obhajoby a aby sa mohol obhajovať sám alebo prostredníctvom obhajcu.

Podľa čl. 152 ods. 4 ústavy výklad a uplatňovanie ústavných zákonov, zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov musí byť v súlade s touto ústavou.

Podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru každý, kto bol pozbavený slobody zatknutím alebo iným spôsobom, má právo podať návrh na konanie, v ktorom by súd urýchlene rozhodol o zákonnosti jeho pozbavenia slobody a nariadil prepustenie, ak je pozbavenie slobody nezákonné.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh je preto možné považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02).

Je potrebné zdôrazniť, že podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde je ústavný súd viazaný návrhom na rozhodnutie vo veci samej. Môže teda konať len o porušení tých práv, ktorých porušenie namieta sťažovateľ, a len proti tým porušovateľom základných práv,

ktorých sťažovateľ výslovne označil za porušovateľov a v návrhu na rozhodnutie vo veci samej žiadal voči nim ochranu pred porušovaním základných práv.

Predmetom konania pred ústavným súdom bolo posúdenie, či postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 3 T 96/2004 a jeho uznesením z 13. septembra 2006 došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa zaručeného v čl. 17 ods. 2, čl. 46 ods. 1 a čl. 50 ods. 3 ústavy v spojení s čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2 a čl. 152 ods. 4 ústavy, a to, či postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 29 Tos 42/2004 a jeho uznesením z 24. októbra 2006 došlo k porušeniu práva zaručeného v čl. 17 ods. 2 ústavy a v čl. 5 ods. 4 dohovoru.

Sťažovateľ porušenie základných práv a slobôd postupom a rozhodnutím okresného súdu odvíja od skutočnosti, že mu okresný súd neumožnil nahliadnuť do súdneho spisu v čase pred uplynutím lehoty na podanie opravného prostriedku proti uzneseniu okresného súdu z 13. septembra 2006, ktorým zamietol jeho žiadosť o prepustenie z väzby na slobodu. V tomto postupe okresného súdu sťažovateľ vidí predovšetkým porušenie práva na obhajobu zaručeného v čl. 50 ods. 3. ústavy a následne aj základného práva na osobnú slobodu zaručeného v čl. 17 ods. 2 ústavy a základného práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2 a čl. 152 ods. 4 ústavy.

Vo vzťahu k postupu a rozhodnutiu krajského súdu z 24. októbra 2006 sťažovateľ namieta porušenie základného práva zaručeného v čl. 17 ods. 2 ústavy a práva zaručeného v čl. 5 ods. 4 dohovoru tým, že *„sťažovateľovi síce bolo umožnené nahliadnuť do spisu, ale až po uplynutí lehoty na podanie riadneho opravného prostriedku voči rozhodnutiu Okresného súdu v Žiline, v dôsledku čoho sťažovateľ nemohol reálne uplatniť všetky argumenty v rámci svojej žiadosti o prepustenie z väzby“*. Naviac právo zaručené v čl. 5 ods. 4 dohovoru bolo porušené podľa slov sťažovateľa aj tým, že sa krajský súd pri preskúmaní zákonnosti väzby sťažovateľa zameril len na skutočnosť, že: *„svojím opatrením umožnil nahliadnutie do spisov sťažovateľovi a neskúmal, že toto sa uskutočnilo až po uplynutí lehoty na podanie riadneho opravného prostriedku voči rozhodnutiu okresného súdu, pričom ako také nemá žiaden procesný význam nakoľko zabezpečuje len*

formálne uplatnenie práv sťažovateľa a nie reálne uplatnenie práv sťažovateľa v trestnom konaní“.

Zo sťažnosti pred ústavným súdom vyplýva, že sťažovateľ podal 25. augusta 2006 žiadosť o prepustenie z väzby na slobodu. O nahliadnutie do spisu okresného súdu požiadal 4. septembra 2006. Uznesenie, ktorým bola žiadosť sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu zamietnutá bolo vydané 13. septembra 2006. Sťažovateľovi bolo predmetné rozhodnutie doručené 14. septembra 2006. Zároveň okresný súd sťažovateľovi oznámil, že do súdneho spisu môže nahliadnuť 18. septembra 2006 na okresnom súde.

Z uvedeného chronologického prehľadu vyplýva, že sťažovateľ o realizáciu svojho práva na nahliadnutie do spisu požiadal po podaní žiadosti z 25. augusta 2006 o prepustenie z väzby na slobodu a zároveň v čase, keď o tejto ešte nebolo rozhodnuté, t. j. pred rozhodnutím z 13. septembra 2006.

K nahliadnutiu sťažovateľa do spisu 18. septembra 2006 nedošlo z dôvodu nenariadenia eskorty sťažovateľa z ústavu na výkon väzby na okresný súd, kde sa mal úkon vykonať. V ďalšom priebehu konania podal sťažovateľ 18. septembra 2006 voči uzneseniu z 13. septembra 2006 sťažnosť, ktorú okresný súd spolu so spisovým materiálom predložil na rozhodnutie krajskému súdu. Ten umožnil sťažovateľovi nahliadnuť do spisu 29. septembra 2006 a o sťažnosti sťažovateľa rozhodol 24. októbra 2006.

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ nežiadal o nahliadnutie do spisu okresného súdu v súvislosti s kvalifikovaným podaním opravného prostriedku proti rozhodnutiu okresného súdu z 13. septembra 2006 (zjavne by tu absentovala logická časová postupnosť, pretože o nahliadnutie do spisu požiadal pred samotným rozhodnutím, t. j. nemohol mať vedomosť o výsledku konania o jeho žiadosti, a teda potrebe podania opravného prostriedku), avšak odôvodnenie sťažnosti pred ústavným súdom sťažovateľ založil práve na opaku, t. j. že k porušeniu jeho základných práv došlo neumožnením nahliadnutia do spisu pred uplynutím lehoty na podanie sťažnosti proti uzneseniu okresného

súdu. Preto argumentácia sťažovateľa v súvislosti s porušením jeho základných práv a slobôd nekorešponduje so skutočnosťou.

Odhliadnuc od tejto skutočnosti k naplneniu práva sťažovateľa na obhajobu došlo postupom krajského súdu, ktorý 29. septembra 2006 umožnil sťažovateľovi nahliadnuť do súdneho spisu, a to s poskytnutím dostatočného časového priestoru aj na realizáciu tohto práva vo vzťahu k podaniu opravného prostriedku proti uzneseniu okresného súdu z 13. septembra 2006. Krajský súd za daných okolností v tomto prípade reparaoval postup okresného súdu.

Vo vzťahu k porušeniu práva obvineného na obhajobu podľa čl. 50 ods. 3 ústavy je potrebné uviesť, že podľa judikatúry ústavného súdu sa týmto článkom ústavy všetkým oprávneným osobám zaručuje, že budú mať čas na prípravu obhajoby, že budú mať možnosť pripraviť si obhajobu a že svoju obhajobu budú môcť predniesť právne významným spôsobom buď osobne, alebo prostredníctvom svojho obhajcu. Uplatnenie práva na obhajobu nezaručuje oprávnenej osobe dosiahnutie takého rozhodnutia súdu, o ktoré sa usiluje pomocou obhajoby. Účelom tohto práva je poskytnutie príležitosti brániť sa obvineniu zo spáchania trestného činu (napr. II. ÚS 8/96, I. ÚS 140/04).

Účelom práva nazerať do spisu je poskytnutie príležitosti oboznámiť sa so všetkými skutočnosťami podstatnými pre rozhodnutie vo veci, a tým aj v plnej miere predložiť súdu vlastnú argumentáciu v záujme ochrany vlastných práv, nielen pokiaľ ide o konanie vo veci samej, ale aj v konaní o zákonnosti väzby. Naplnenie práva na súdnu previerku zákonnosti pozbavenia osobnej slobody vo väzobných veciach predpokladá rešpektovanie procesných oprávnení sťažovateľa v konaní pred súdom, v ktorom sa skúma zákonnosť a rozhoduje sa o ďalšom trvaní väzby (III. ÚS 163/03).

Sťažovateľovi bol podľa názoru ústavného súdu poskytnutý priestor jednak na nahliadnutie do spisu (ku ktorému došlo 29. septembra 2006) a jednak na prípadné argumentačné doplnenie opravného prostriedku proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa. V tomto zmysle ústavný súd neakceptoval tvrdenie sťažovateľa: „(...) a keby aj sťažovateľ

písomne doplnil svoju sťažnosť zo dňa 18. 9. 2006 podaním zo dňa 2. 10. 2006, tak časť jeho sťažnosti z 2. 10. 2006, by muselo byť zamietnuté podľa § 148 ods. 1 písm. b) Tr. por. ako podané oneskorene.“ Táto otázka by za splnenia ďalších podmienok a predpokladov mohla byť predmetom konania pred ústavným súdom až v prípade, že by sťažovateľ reálne sťažnosť proti uzneseniu okresného súdu doplnil a druhostupňový súd by konal v zmysle predpovedí sťažovateľa, t. j. doplnenie sťažnosti by odmietol ako podané oneskorene. Je preto nepochybné, že sťažovateľovi boli poskytnuté všetky záruky, ktoré tvoria obsah práva na obhajobu, súčasťou ktorého je aj právo uvádzať všetky skutočnosti vo svoj prospech bez ohľadu na to, či ho sťažovateľ v skutočnosti využil.

Z uvedeného dôvodu preto ústavný súd sťažnosť v tejto časti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

V nadväznosti na toto rozhodnutie, ústavný súd odmietol aj zvyšnú časť sťažnosti sťažovateľa podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú, pretože sťažovateľ ju spája s namietaným porušením základného práva na obhajobu, ktoré je obsahom tej časti sťažnosti, ktorú ústavný súd odmietol pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

Vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti a dôvody ústavný súd po predbežnom prerokovaní sťažnosti sťažovateľa rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 17. mája 2007